

Z příspěvků čtenářů:

Poděkujeme kněžím

O prázdninách jsem byla v rodném kraji a navštívila tam mši svatou. Tématem byl Jan Maria Vianney, svatý farář arský. Před oltářem byl opřen jeho portrét, stejný kulatý obraz jako byl v roce svatého Pavla. Nemohla jsem od něj odtrhnout oči, ten obličej na tom obraze úplně zářil. Prostinký, málo nadaný farář Jan Maria Vianney, ale zcela ponořený v jas Boha. Oddaný trvalému pokání a trvalé modlitbě – stal se podivuhodným a mocným misionářem a pastýřem. Plně se nasazoval pro spásu duší. „Zemřeli bychom samou radostí, kdybychom věděli, jak nás miluje náš Pán!“ Ke svátosti kněžství choval velikou úctu. Pro svůj život v pokoře a poslušnosti praktikoval pravidlo – dělej jen to, co můžeš předložit dobrému Pánu. Stal se patronem všech kněží. Právě probíhá „kněžský rok“, který Svatý otec zahájil 19. června jako oslavu 150. výročí světcova úmrtí.

Kdo je to kněz? Komu se budu zpovídat? Takovou otázku jsem si kladla, když jsem se chystala po dlouhých letech znovu ke svaté zpovědi. Zvolil si jen takovou školu nebo má nějaké zvláštní zásluhy? Ne. Povolal ho Bůh. Dostal dar. Nesmírně vznešený a krásný, dar nezasloužený, dar svatý. Dostal tu moc proměnit chléb v tělo Kristovo.

Letos jsme byli poprvé na horské mši na Čerchově. Všichni už byli připraveni v plné parádě, otec biskup i ostatní, jen klenečský farář si tam ještě pobíhal v oranžovém tričku. Říkám si: On se té mše snad nezúčastní nebo co? Najednou šups a byl za kněze. Hleděla jsem na tu proměnu a vybavila si přítom text z knihy Marka Orcho Váchy: „Kněží se před liturgií oblékají do posvátných rouch, aby se oddělili od ostatních lidí, ale i od sebe samotných, mají být teď nástroj Boží, nezávisle na svých osobních kvalitách.“ Kněz tedy není svým knězem, ale knězem Kristovým. Nedává tak sám sebe, ale zprostředkovává Boha a jeho dary. Bůh sám se nám dal v eucharistii jako pokrm a nápoj. Ale zařídil to tak, že se nám nemůže dát bez kněžských rukou a kněžského hlasu.

Carlo Carreto byl italský mnich, který žil svého času na Sahaře mezi domorodci. Jednou se tam setkal s dospělým mužem, který toužil po křtu. Připravil ho, ve společenství křesťanů z různých zemí se shromáždili v kočovnickém stanu a prožili krásný křest dospělého člověka. Modlili se, setrvali v krásném společenství. Když skončil křest, Carreto se otázel shromážděných: „Víte, co v tomto stanu chybí?“ Jeden z přítomných odpověděl: „Schází tu Eucharistie, chybí tady přítomnost Ježíše pod znameními, které nám zanechal při poslední večeři.“ A Carreto říká: „Mlčel jsem. Nevěděl co k tomu dodat.“ Ti lidé toužili po přítomnosti Krista v Nejsvětější svátosti a oni ji neměli. Ano, modlili se, prožili křest,

bratrské společenství, ale chyběla jim tato zvláštní a mimořádná přítomnost Kristova. Nejbližší kněz byl 200 km daleko.

A tak si uvědomujeme, jak veliký dar od Boha dostáváme v každém knězi. Kněží je málo, to dobře víme. Ježíš říká: „Proste Pána žně, neboť žně je hojná, dělníků je málo.“ To platí pořád. Dvanáct apoštolů na celý svět. I dnes. Tolik misionářské práce a kněží tak málo. Nezbyvá nám než prosit, aby Bůh volal stále nové a nové služebníky. Je potřeba prosit za mladé, kteří mají tento hlas zaslechnout, aby ho dokázali slyšet a měli odvahu ho poslechnout. A neměli strach, že budou třeba nemoderní. Člověku je už vlastní, že jeho srdce, byť podvědomě, touží po Bohu, aniž ho zná. Lidé, kteří Boha hledají, vybírají z toho, co se jim nabízí. Kněz nabízí Boha v Kristu, je jeho svědek. A Kristus je mírou všech časů. „Ježíš Kristus je tentýž včera, i dnes i na věky“ (Žid. 13,8).

Prosme také za ty, kteří Kristovo pozvání uposlechli a tento dar již nesou, aby ho nesli poctivě a svatě. Aby „to svaté“ nevyprchalo pod vlivem zaběhnutých zvyklostí, ale aby stále přijímali onu velkou, stále novou a překvapující skutečnost, že Pán je přítomný, že se jim dává, světuje se do jejich rukou. Je to nesmírná zodpovědnost, stát se služebníkem Krista, pokračovatelem jeho díla, ale zároveň štěstí. Svými pěti chleby a dvěma rybami mohou konat zázraky. „Vy jim dejte jíst!“ Totéž ve chvíli zpovídání, při svátosti smíření. Když pak mohou říci: „Udělují ti rozhršení“, ve jménu Ježíše Krista, to je velká věc, děje se zázrak, zázrak uzdravení. A kněz může být u toho. Může si myslet, že je slabý, na takovou svatou věc, ale Bůh si ho vyvolil a Bůh mu takovou úžasnou moc, Bůh sám ho naplňuje, přebývá v něm a působí v něm. Při proměňování kněz říká: „...toto je moje Tělo“, a přece se chléb nemění v jeho tělo, ale v tělo Kristovo. Kněz při mši svaté jedná v osobě Kristově. Proto je tolik potřeba, aby k Božímu pokladu přidali i svůj vklad. Nejsou jen těmi, kdo slaví liturgii, ale i těmi kdo spolu s Kristem obětují. A přinášet obětní dary pravdivě a poctivě je možné jen tehdy, když k těm darům člověk přidává i sám sebe.

Podle Jana Pavla II. kněžské povolání je tajemství. „Je to tajemství „podivuhodné výměny“ - admirabile commercium - mezi Bohem a člověkem. Člověk dává Kristu své lidství, aby jej On mohl použít jako nástroj spásy a učinit z toho člověka takřka své druhé já. Pokud nezachytíme tajemství této „výměny“, pak nedokážeme pochopit, jak nějaký mladík může vůbec zaslechnout slova: Následuj mě! a dokáže se zřici všeho pro Krista s jistotou, že na této cestě realizuje naplno svou lidskou osobnost.“ Kněz se tedy zřiká všeho pro Krista, zřiká se své touhy po autonomii, po seberealizaci.

(pokračování na str. 6)

